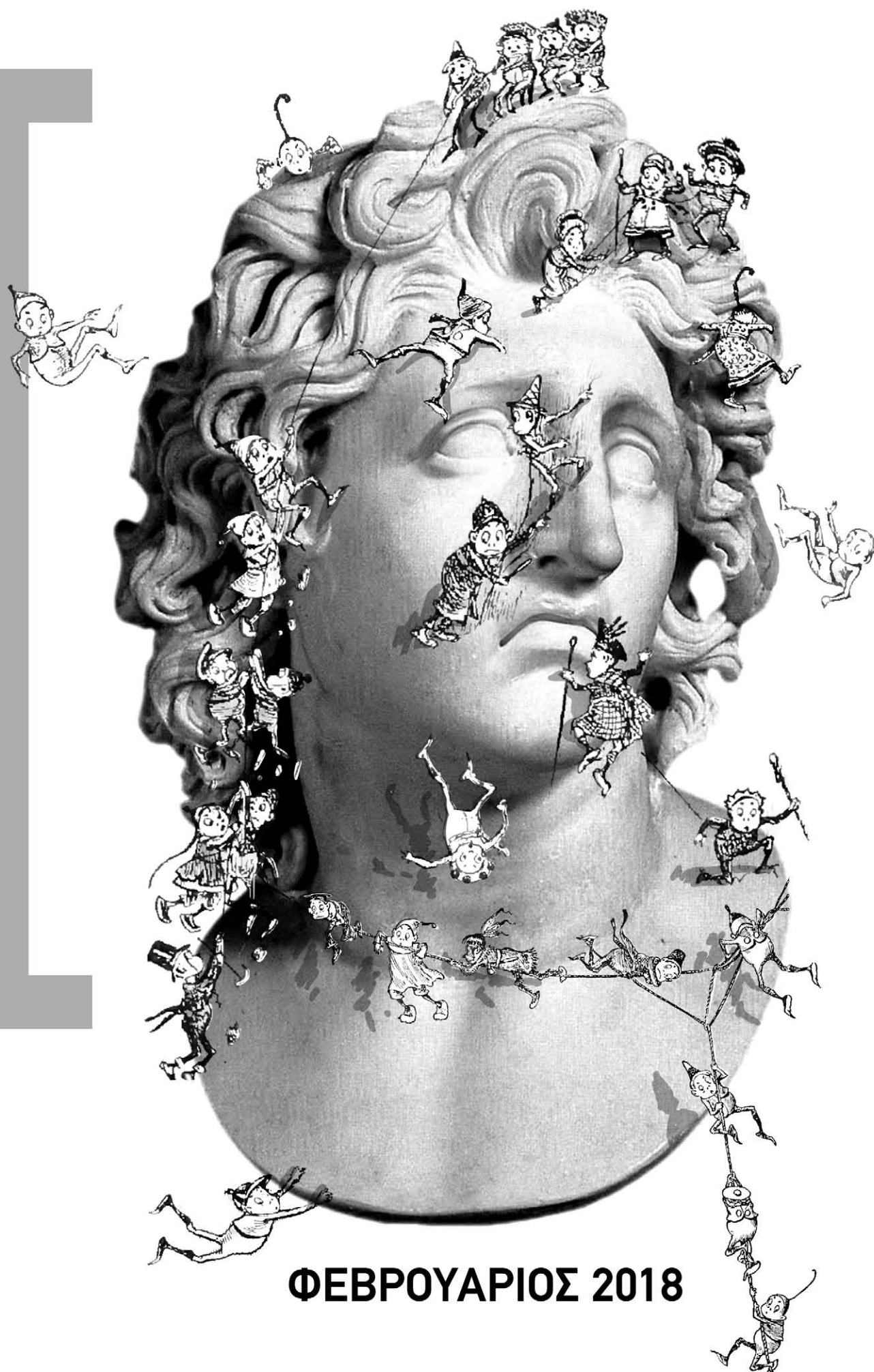

ΣΟΡΟΛΟΠ #3

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΩΝ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2018

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου δεν πουλιέται και δεν αγοράζεται. Μοιράζεται χέρι με χέρι, χωρίς κανενός είδους αντίτιμο, μιας και οι αξίες μας, τα όνειρα μας, οι ζωές μας ολόκληρες δεν θέλουμε να είναι εμπορεύματα για να ανταλλάσσονται. Το κόστος της έκδοσης καλύπτεται αποκλειστικά από τη συνέλευση της υφανέτ.

Η Φάμπρικα Υφανέτ είναι ένας χώρος που βρίσκεται κατελιημένος εδώ και 13 χρόνια. Κατάληψη λοιπόν, γιατί δεν χωράμε να στεγάσουμε τις επιθυμίες μας μόνο εκεί που ζούμε και δουλεύουμε. Εδώ και 13 χρόνια, γιατί, παρά τις διαφωνίες μας, συνεχίζουμε να πιστεύουμε ότι μόνο χωρίς αποκλεισμούς και αυστηρούς κανόνες μπορούμε να συναντιόμαστε. Μπορεί συχνά να μιλάμε περίεργα, ακατανόητα ή και γεμάτες νεύρα, αλλά μόνο μέσω της εμμενούς συζήτησης και κριτικής μπορούμε να προχωρήσουμε.

Γιατί, μόνο αν συναντηθούμε σε κάποιο σταυροδρόμι ανάμεσα από τις χιλιάδες κατακόμβες των πόλεων, μπορούμε να αγωνιστούμε για να επανεφεύρουμε λίγες στιγμές ευτυχίας.

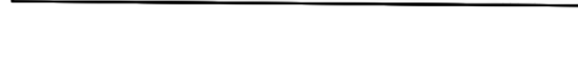
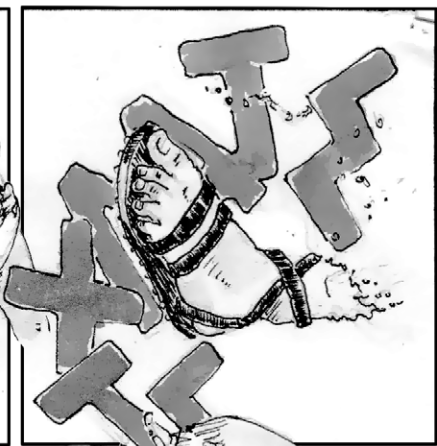
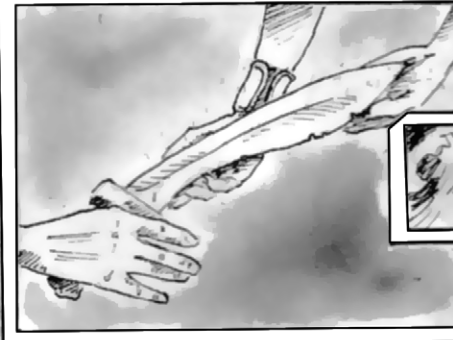
Συναντιόμαστε κάθε Τρίτη στις 21:00.

Έχουμε και μία βιβλιοθήκη που ανοίγει Τρίτη και Παρασκευή 18:00 με 21:00, γιατί όσο ξενέρωτο και να είναι το διάβασμα, ξέρουμε ότι χωρίς αυτό βαδίζουμε με τα μάτια κλειστά. Κατά τ' άλλα, μπορείτε να ψάξετε τις αφίσες στους τοίχους της πόλης, σε ταπετσαρίες και σε στάσεις λεωφορείων.

Το καινούργιο μας site : <http://yfanet.espivblogs.net/>

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΟΥ 323 Π.Χ. ΣΤΗ ΒΑΒΥΛΩΝΑ. ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΝ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΚΡΕΒΑΤΟ ΤΟΥ. Ο "ΜΕΓΑΛΟΣ" ΕΙΝΑΙ ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΕΔΩ ΚΑΙ ΜΕΡΕΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΜΗ ΑΝΑΣΤΡΕΨΙΜΗ.

Διαλύοντας τους εθνικούς μύθους

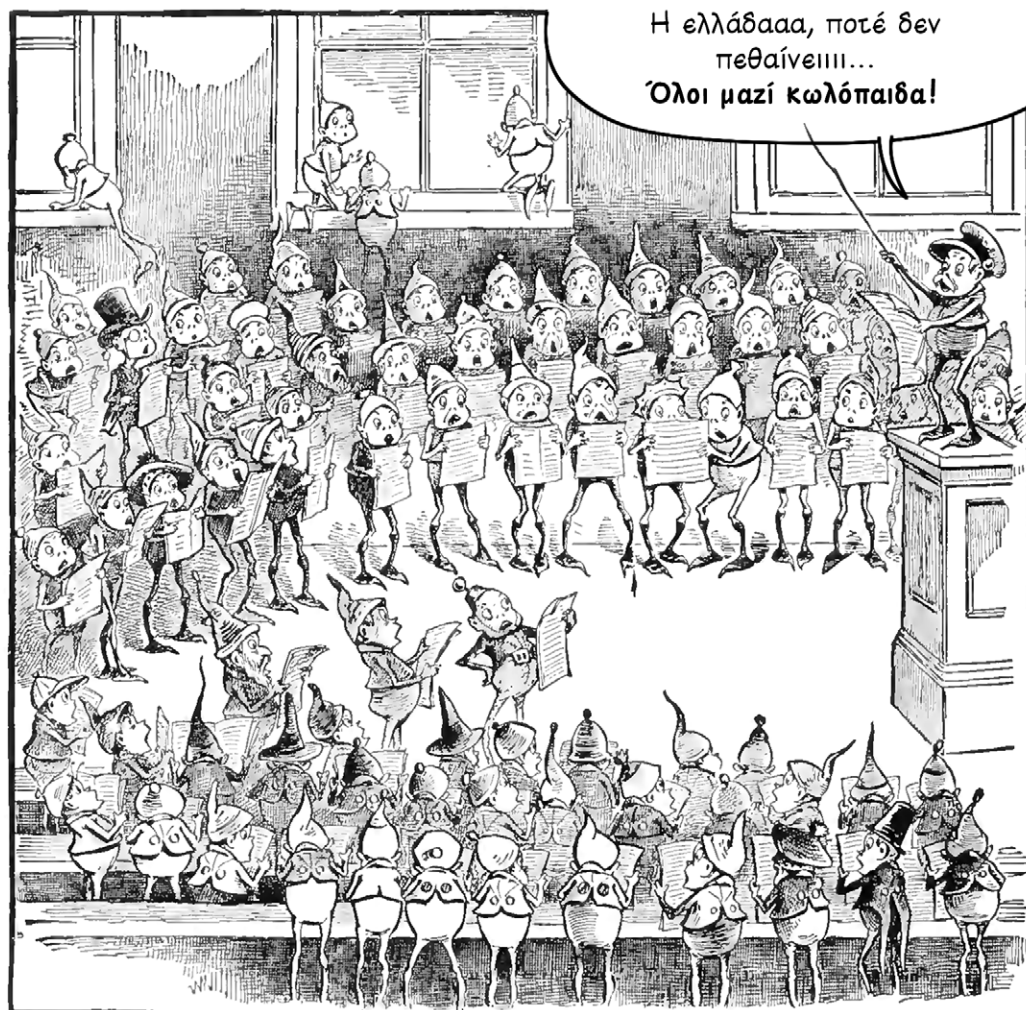
Γεννηθήκαμε σ' αυτήν τη χώρα, μεγαλώσαμε παίζοντας σε πάρκα και πλατείες γεμάτα από αγάλματα «εθνικών ηρώων» και «ευεργετών», πήγαμε σχολείο και μάθαμε μία ιστορία –μία ιστορία που επαναλαμβανόταν και στο σπίτι μέσα από εξιστορήσεις γονιών, παππούδων και μπαρμπάδων που με καμάρι μας πήγαιναν βόλτα σε μνημεία και μουσεία, και ύστερα μας έπαιρναν για δώρο «Τα μυστικά του βάλτου» της Πηνελόπης Δέλτα. Γαλουχηθήκαμε με εθνικές αφηγήσεις, με διηγήσεις για την περηφάνια του έθνους και την αξία της πατρίδας. Και το όνομα της Μακεδονίας, το αστέρι της Βεργίνας και η εντυπωσιακή εικόνα του Μεγαλέξανδρου να καβαλάει το άλογο του έτοιμος να εφορμήσει προς την Ανατολή, έγιναν αναπόσπαστα κομμάτια αυτής της εθνικής αφήγησης, μίας αφήγησης που δεν επιδεχόταν αμφισβητήσεις, διαφωνιών ή κριτικών αντιπαραθέσεων. Μίας αφήγησης γεμάτης μύθους και ψέματα, με βολικές εξιστορήσεις ονομάτων, χρονολογιών και τοπωνυμίων που έλεγαν μισές αλήθειες, απέκλειαν ό,τι δεν εξυπηρετούσε τη σφυρηλάτηση της εθνικής συνείδησης και έκρυβαν ό,τι δεν ταίριαζε στη διατήρηση της εθνικής συνοχής.

Η ιστορία που μάθαμε, έλεγε πάνω-κάτω τα εξής: οι Έλληνες, σαν έθνος, ζούσαν σ' αυτόν τον τόπο από τα πολύ παλιά χρόνια και δημιουργούσαν πολιτισμό όταν οι περισσότεροι λαοί ακόμα έτρωγαν βελανίδια και ζούσαν σε σπηλιές. Μπορεί να ήταν χωρισμένοι σε πόλεις-κράτη, να τσακώνονταν καμιά φορά μεταξύ τους, αλλά όταν εμφανιζόταν ένας εξωτερικός εχθρός, τότε όλοι ένιωθαν ότι ήταν Έλληνες και συνασπίζονταν μεταξύ τους, πράγμα που συνέβη, για παράδειγμα, στους Περσικούς Πολέμους (άσχετα αν δίπλα στους Πέρσες πολέμησαν και οι Μακεδόνες του Αλέξανδρου Α'). Θα μου πεις, και στη μάχη της Χαιρώνειας, το 338 π.Χ., οι συνασπισμένες πόλεις-κράτη πολέμησαν εναντίον ενός κοινού εχθρού, των Μακεδόνων του Φιλίππου του Β', αλλά αυτούς για κάποιον περίεργο λόγο σήμερα τους θεωρούμε Έλληνες, κι ας έβγαζε πύρινους λόγους ο Δημοσθένης στους οποίους τους αποκαλούσε βάρβαρους¹, κι ας θεωρούσαν οι δυτικοί ιστοριογράφοι του 19ου αιώνα ότι με τη μάχη της Χαιρώνειας τελείωνε η Κλασική Εποχή της Αρχαίας Ελλάδας², κι ας έγραφαν οι Έλληνες λόγιοι ότι οι Μακεδόνες ήταν η πρώτη από τις φυλές που υποδούλωσαν

1. Βλέπε λόγους του Δημοσθένη “Ολυνθιακός Γ” και “Κατά Φιλίππου Γ”. Διαβάζοντας κανείς τους λόγους, φυσικά, κατανοεί ότι ο Δημοσθένης δεν θέτει κάποιο ζήτημα φυλετικής καταγωγής. Ούτως ή άλλως, με το μαστάρδεμα των ανθρώπων μέσα στο χρόνο, οποιοσδήποτε ισχυρισμός που βασίζεται σε κάποια βιολογική θεμελίωση δεν θα μπορούσε να σταθεί σε κάποια σοβαρή ιστορική ή επιστημονική έρευνα. Οι ισχυρισμοί του Δημοσθένη εδράζονται στις διαφορές των πολιτικών και κοινωνικών συστημάτων ανάμεσα στις ελληνικές πόλεις-κράτη που αποτελούνται από ελεύθερους πολίτες και σε μία προσωποκεντρική αυτοκρατορία με υποτελείς.

2. Είναι κοινός τόπος ότι η κλασική ιστοριογραφία μέχρι και το 19ο αιώνα «σταματούσε» την ιστορία της Αρχαίας Ελλάδας στη μάχη της Χαιρώνειας. Γι' αυτούς, η Ελληνιστική Περίοδος που ακολουθούσε ήταν μία περίοδος παρακμής, υποδούλωσης των Ελλήνων και παύσης των θεσμών που είχαν αναπτύξει (χαρακτηριστικό παράδειγμα η “Ελληνική ιστορία” του Ernst Curtius, Γερμανού ιστοριογράφου που η χώρα μας τον έχει τιμήσει δίνοντας το όνομα του σε δρόμο της Αθήνας). Η προσέγγιση θα άλλαζε μόλις το 1833 με την “Ιστορία του Μεγάλου Αλεξάνδρου” του Johann Gustav Droysen, έργο που κλόνισε την κυρίαρχη ιστοριογραφική αντίληψη και έγινε αιτία για πολλές θεωρητικές συζητήσεις.

τους Έλληνες³. Όλα αυτά, βέβαια, δεν έχουν καμία σημασία όταν έχεις να διεκδικήσεις την κληρονομιά ενός τόσο μεγάλου άνδρα όπως του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Μας μάθανε, λοιπόν, ότι ο Μεγαλέξανδρος ήταν ένας λαμπρός στρατηλάτης, μία προσωπικότητα που εκστράτευσε εναντίον της Ανατολής όχι για την προσωπική του ματαιοδοξία ή για να λεηλατήσει τα πλούτη που έβρισκε μπροστά του, αλλά για να μεταδώσει το «φως» του ελληνισμού και να ελευθερώσει τους καημένους τους οπισθοδρομικούς από το σκοταδισμό τους. Τόσο ανιδιοτελή κίνητρα είχε ο κύριος που στην πορεία για τη δόξα δεν δίστασε να εξαφανίσει πόλεις από προσώπου γης⁴, να ζηγηθεί σταράτα σε φίλους που τόλμησαν να τον κριτικάρουν εκτελώντας αυτούς και τους συγγενείς τους⁵, να απαιτήσει να το δοξάζουν ως θεό⁶ ή να θυσιάσει κάμποσους χιλιάδες στρατιώτες και ζώα διασχίζοντας μία έρημο χωρίς να υπάρχει ιδιαίτερος λόγος⁷.

Δυστυχώς με το θάνατο του Αλεξάνδρου ακολουθεί ένα ρωμαϊκό «διάλειμμα», αλλά επειδή, όπως μας μάθανε να τραγουδάμε μικροί, «η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει», εμφανίστηκαν οι Βυζαντινοί και το ελληνικό έθνος την έβγαλε καθαρή. Το γεγονός, βέβαια, ότι η Βυζαντινή Αυτοκρατορία ήταν απλά το εκχριστιανισμένο, ανατολικό μέρος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας⁸ και το ότι πολλοί αυτοκράτορες της πολέμησαν με κάθε τρόπο κάθε τι αρχαιοελληνικό⁹, είναι αλλουνού παπά ευαγγέλιο.

3. «Η Μάχη της Χαιρώνειας υπήρξε η αφετηρία της μακράς δουλείας των Ελλήνων, υπόδουλων διαδοχικά σε Μακεδόνες, Ρωμαίους και Οθωμανούς», Α. Κοραΐς, *Memoire sur l'etat actuel de la civilisation dans la Grece lu a la societe des observateurs de l'homme*, 1803. Παρόμοιες δηλώσεις είχαν εκφράσει πολλοί λόγιοι της εποχής, για παράδειγμα οι Παναγιώτης Κοδρικάς και Αλέξανδρος Σούτσος, ο μεν πρώτος μιλώντας περί «εφόδων των Μακεδόνων εναντίον της δυστυχούς Ελλάδος» (Ομιλία περί πληθούς κόσμων του κυρίου Φοντενέλ, 1794), και ο δεύτερος για την «Αρχαία Ελλάδα σαν έρμαιο της Μακεδονίας και της Ρώμης» (Ελληνική Πλάστιγξ, 1836).

4. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο εμπρησμός και η καταστροφή της Περσέπολης, πρωτεύουσας των Αχαιμενιδών. Ακόμα πιο χαρακτηριστικό (και «δυσκολοχώνευτο» για τους ελληνοψυχους) η ισοπέδωση της αρχαίας Θήβας. Εδώ δεν μιλάμε για μία «απλή καταστροφή» αλλά για μαζικές σφαγές αμάχων, ενώ η πόλη κυριολεκτικά εξαφανίστηκε αφού ο Αλέξανδρος την κατέσκαψε. Το κόλπο το είχε μάθει από τον πατέρα του, μάλλον, που είχε κάνει το ίδιο στην πρωτεύουσα των Χαλκιδίων, την Όλυθο.

5. Βλέπε δολοφονία Κλείτου, αλλά και Παρμενίωνα, με τον τελευταίο να πληρώνει το ότι απλά ήταν ο πατέρας του Φιλώτα που είχε κατηγορηθεί (και εκτελεστεί) για συνωμοσία εναντίον του Αλεξάνδρου.

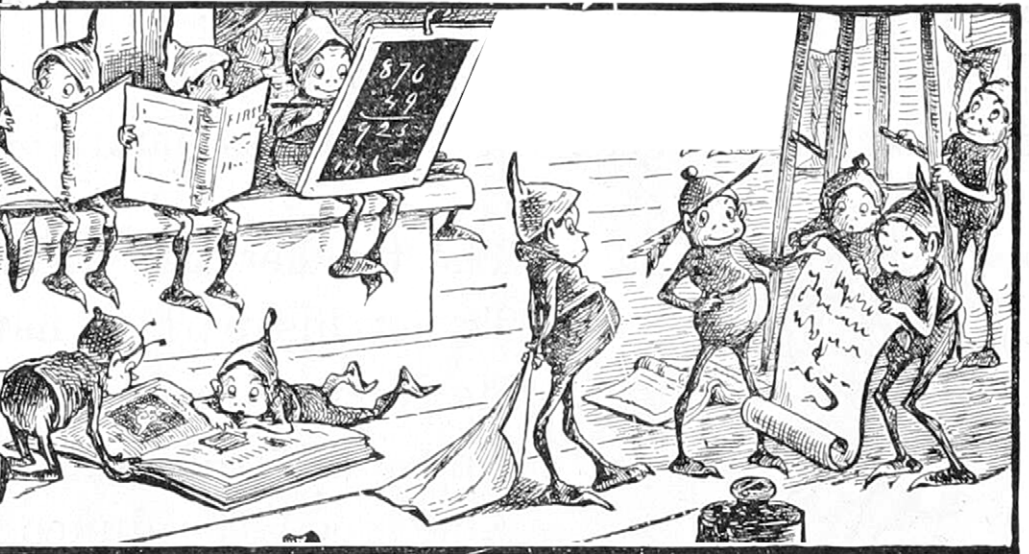
6. Το γεγονός αυτό ξεσήκωσε αντιδράσεις από διάφορους Μακεδόνες αξιωματικούς που δεν δέχονταν κάτι τέτοιο, συνηθισμένοι να αποδίδουν βασιλικές, και όχι θείκες, τιμές στο βασιλιά τους. Πιο χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Καλλισθένη του Ολύθνιου (360-327 π.Χ.), ιστοριογράφου του Αλέξανδρου, ο οποίος έπεσε σε δυσμένεια λόγω της κριτικής που έκανε στον Αλέξανδρο για την υιοθέτηση τέτοιων συνηθειών και φυλακίστηκε λίγο αργότερα κατηγορούμενος ότι συμμετείχε σε συνωμοσία εναντίον του.

7. Αναφερόμαστε, φυσικά, στην πορεία μέσα από την έρημο της Γεδρωσίας, γεγονός που κόστισε το θάνατο χιλιάδων στρατιωτών και ζώων. Οι θεωρίες για το γιατί ο Αλέξανδρος αποφάσισε να διασχίσει μία έρημο αντί να επιλέξει την ευκολότερη πορεία κατά μήκος της ακτής, δίστανται. Άλλοι υποστηρίζουν ότι μ' αυτόν τον τρόπο θέλησε να «τιμωρήσει» τον στρατό του γιατί αρνήθηκε να συνεχίσει την πορεία του προς την Ανατολή, κι άλλοι ότι απλά ήθελε να εκπληρώσει την προσωπική ματαιοδοξία του να είναι ο πρώτος αυτοκράτορας που θα διασχίσει τη συγκεκριμένη έρημο.

Αλλά επειδή ο εθνικός ο μύθος όλα τα αλέθει, κάπως έτσι γεννήθηκε και ο μύθος της «ιστορικής συνέχειας» της Ελλάδας από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, θεωρία που βασίστηκε στα γνωστά έργα του Κων/νου Παπαρρηγόπουλου και του Σπύρου Ζαμπέλιου.

Σ' αυτό το σημείο, και με αφορμή την αναφορά των δύο παραπάνω ονομάτων, θα κάνουμε ένα διάλειμμα από αυτήν την αιρετική ανάγνωση της ελληνικής ιστορίας για να επισημάνουμε το εξής: μας έχουν μάθει ότι η ιστορία δεν κατασκευάζεται, αλλά «υπάρχει». Υπάρχει πάνω από ιδεολογικοπολιτικές σκοπιμότητες, το περιεχόμενο της μας «μεταδόθηκε» από το παρελθόν αναλλοίωτο, με τον ίδιο τρόπο θα συνεχίσει να υπάρχει εις τον αιώνα τον άπαντα. Αντιτιθέμενοι σε μία τέτοια ερμηνεία, θεωρούμε ότι η ιστορία όχι μόνο κατασκευάζεται, αλλά αυτό πολλές φορές γίνεται μέσα από αρκετές συγκρούσεις, διχογνωμίες και αντιφάσεις, όπως και μεγάλη σημασία έχει να διαβάζεις και την κοινωνική συνθήκη μέσα στην οποία γίνεται αυτή η διαδικασία. Πιο συγκεκριμένα, η «τρισηχλιετής συνέχεια» του ελληνικού γένους ήταν μία έννοια που εισήχθη για πρώτη φορά σε μία περίοδο που το νεοσύστατο ελληνικό κράτος όχι μόνο έψαχνε τις δικές του ιστορικές αναφορές, αλλά είχε ήδη εκφράσει την επεκτατική του πολιτική μέσω της Μεγάλης Ιδέας. Τα «αλύτρωτα» εδάφη Μακεδονίας, Μικράς Ασίας κλπ., παρ' όλο τον μπάσταρδο πληθυσμό τους, έπρεπε με κάποιον τρόπο να ενσωματωθούν κι αυτά στο γενέθλιο μύθο του μικρού κρατιδίου που μέχρι τότε περιοριζόταν στην Πελοπόννησο και τη Στερεά Ελλάδα, και ποιος καλύτερος τρόπος για να γίνει αυτό από το να εφευρεθεί η ελληνικότητα του Βυζαντίου, ένα στοιχείο που συνένωνε (με κακόγουστο ή μη τρόπο, λίγη σημασία έχει) ένα «ένδοξο» παρελθόν με ένα πολλά υποσχόμενο μέλλον, διαμέσου μία αυτοκρατορίας που κράτησε χίλια χρόνια¹⁰. Έτσι οι «αρχαίοι ημών πρόγονοι» σαν να ήρθαν πιο κοντά στους Ρωμιούς απογόνους τους, παρ' όλες τις χρονικές ή χωρικές αποστάσεις και

8. Ο όρος «Βυζαντινή Αυτοκρατορία» ουδέποτε χρησιμοποιήθηκε κατά τα χρόνια εκείνα· ήταν ένας νεολογισμός που εισήγαγε ο ιστορικός Hieronymus Wolf πολλά χρόνια μετά την κατάρρευση της αυτοκρατορίας. Οι ίδιοι οι Βυζαντινοί αυτοκράτορες ονόμαζαν τους εαυτούς τους «βασίλεις των Ρωμαίων», τα ελληνικά έγιναν επίσημη γλώσσα της αυτοκρατορίας σχεδόν 300 χρόνια μετά την ίδρυση της, ενώ ο όρος που συναντάται σε όλες τις ιστορικές, νομοθετικές, διπλωματικές κ.ά. πηγές είναι «Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία» ή «Ρωμανία».

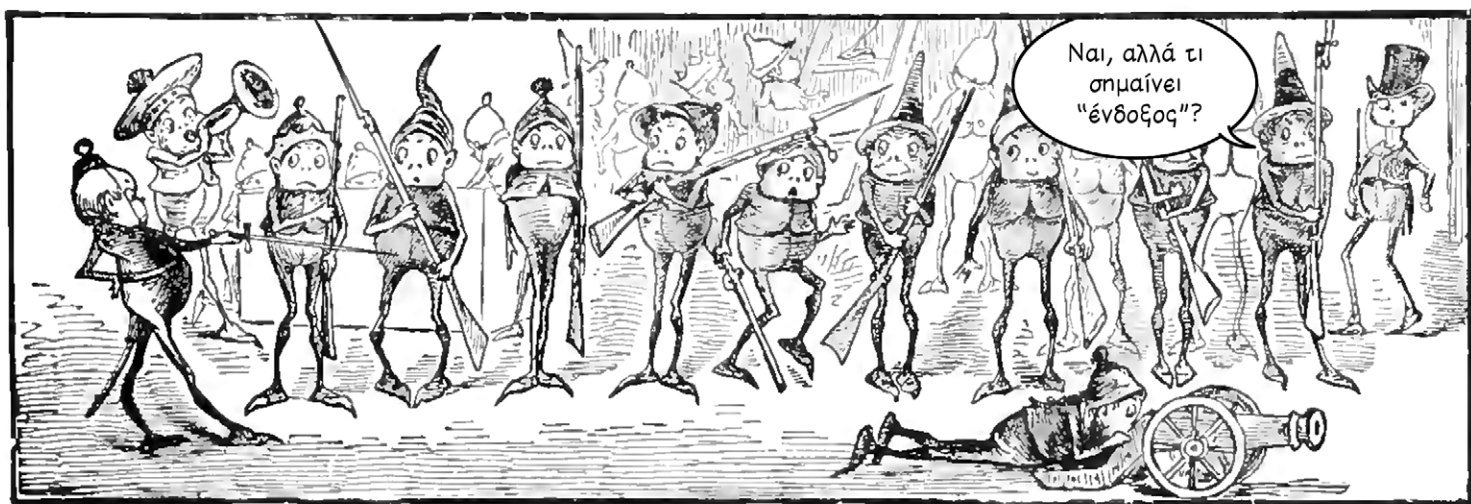
9. Ενδεικτικά, επί Θεοδοσίου Α' αρχαίοι ναοί καταστράφηκαν ή μετατράπηκαν σε χριστιανικούς και όσοι επέμεναν να λατρεύουν «ειδωλολατρικούς» θεούς αντιμετώπισαν σκληρές διώξεις (δημεύσεις περιουσιών, εκτελέσεις κλπ.). Το έργο του προκατόχου του ολοκλήρωσε ο Ιουστινιανός κλείνοντας και την Ακαδημία του Πλάτωνα που λειτουργούσε τους τελευταίους 10 αιώνες.

10. Όταν ο Κ. Παπαρρηγόπουλος δημοσιοποίησε την πρώτη μορφή της «Ιστορίας του ελληνικού έθνους», στους περισσότερους λόγιους επικρατούσε η άποψη ότι η Βυζαντινή Αυτοκρατορία ήταν ένα εκφυλισμένο κράτος, στο οποίο κυριαρχούσε η θρησκοληψία και η δεισιδαιμονία. Η προσπάθεια του Παπαρρηγόπουλου να «σφηνώσει» το Βυζάντιο ανάμεσα στην αρχαία και νεότερη Ελλάδα συνάντησε πολλές αντιδράσεις από άλλους ιστορικούς, όπως μαρτυρούν τα έργα των Κ. Σάθα και Σ. Κουμανούδη. Το ίδιο συνέβη και για τον τρόπο με τον οποίο ο Παπαρρηγόπουλος πραγματευόταν την περίοδο της αρχαίας Μακεδονίας (βλέπε και υποσημείωση 3).

παρ' όλες τις αντίθετες απόψεις που είχαν διατυπωθεί μέχρι τότε σχετικά με τη φυλετική καταγωγή των κατοίκων του ελλαδικού χώρου¹¹. Δεν πα να κατέβηκαν Σλάβοι ή Αρβανίτες από το Βορρά όλους τους προηγούμενους αιώνες, δεν πα να εγκαταστάθηκαν Εβραίοι από την Ισπανία ή Αρμένιοι και Τούρκοι από την Ανατολή, σημασία έχει ότι το ελληνικό DNA κατάφερε να επιβιώσει ανόθευτο και να εξεγερθεί στις 25 Μαρτίου του 1821. Με τους μύθους εκείνης της περιόδου (κρυφά σχολεία, Αγίες Λαύρες κλπ.) δεν θα ασχοληθούμε εδώ, όχι γιατί αυτοί δεν έχουν σημασία, αλλά επειδή είναι τόσο διασκεδαστικοί που θα τους κρατήσουμε για κανένα επετειακό Σορολόπ 25ης Μαρτίου. Γι' αυτό θα πάμε κατευθείαν στην επόμενη λαμπρή σελίδα της ιστορίας που μαθαίναμε παιδιά, που είναι ο Μακεδονικός Αγώνας.

Τι μάθαμε για το Μακεδονικό Αγώνα; Μάθαμε να κοιτάμε με δέος τον πίνακα που απεικονίζει τον ετοιμοπόλεμο Παύλο Μελά, να θαυμάζουμε τα αγάλματα των Κρητικών Μακεδονομάχων και να διαβάζουμε, σε νεαρή ηλικία, για τα κατορθώματα του καπετάν-Άγρα στους βάλτους της λίμνης των Γιαννιτσών. Διδαχθήκαμε, δηλαδή, έναν εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα που διεξήγαγαν οι Έλληνες ενάντια σε Τούρκους κατακτητές και Βούλγαρους κομιτατζήδες. Το μόνο που έλειπε από αυτήν την εξιστόρηση ήταν η βρωμιά, το αίμα και η βία που κρύβονταν πίσω από αυτό το «βασιλείο τρόμου» που είχε δημιουργηθεί στη Μακεδονία λόγω της σύγκρουσης 3 διαφορετικών εθνικισμών (ελληνικού, βουλγάρικου και, σε μικρότερο βαθμό, σέρβικου). Ο Μακεδονικός Αγώνας δεν ήταν τίποτα άλλο από την εξόρμηση ένοπλων, παραστρατιωτικών ομάδων (που φτιάχτηκαν με τη συμμετοχή Ελλήνων αξιωματικών και ληστοσυμμοριτών που πληρώνονταν για τη δουλειά που έκαναν) στη Μακεδονία με στόχο την «εθνολογική βελτίωση» της περιοχής. Ένας κατεξοχήν μπάσταρδος πληθυσμός (Έλληνες, Σλάβοι, Βούλγαροι, Τούρκοι, Εβραίοι, Βλάχοι, Αρβανίτες κ.ά.) εξαναγκάστηκε μέσω της βίας ή της εξαγοράς να επιλέξει τη «σωστή» εθνική συνείδηση, άσχετα αν μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε τέτοια. Οι «ένδοξοι» μακεδονομάχοι, για τους οποίους μάθαμε μικροί, δρούσαν σε αгаστή συνεργασία με τις τουρκικές αρχές¹², πολλοί από αυτούς άλλαζαν πλευρά ανάλογα με τα κέρδη που τους υπόσχονταν¹³, μερικοί αλληλοσκοτώνονταν κιόλας¹⁴ και, φυσικά, η κύρια ασχολία τους ήταν η τρομοκρατία, οι βιαιοπραγίες και οι θηριωδίες ενάντια στον άμαχο πληθυσμό¹⁵.

11. Γνωστή είναι η θεωρία που διατύπωσε ο Γερμανός Jakob Philipp Fallmerayer το 1830, στην οποία υποστήριζε ότι το ελληνικό γένος είχε πάψει να υπάρχει ήδη από το Μεσαίωνα, και ότι ο λαός που ζούσε στη σύγχρονη Ελλάδα ήταν το αποτέλεσμα της επιμειξίας με σλαβικά φύλα που κατέβηκαν από το Βορρά και εποίκισαν την περιοχή. Τα έργα του Παπαρρηγόπουλου (αλλά και άλλων λόγιων της εποχής) μπορούν να εκληφθούν και ως μία «πολεμική» ενάντια σε αυτές τις θεωρίες εκσλαβισμού που είχαν δημοσιοποιηθεί.

12. Υπάρχουν πολλά απομνημονεύματα μακεδονομάχων, γράμματα και φωτογραφίες που δείχνουν όχι μόνο την ανοχή, αλλά και την ενεργητική συμμετοχή των Οθωμανών στις επιθέσεις των Ελλήνων εναντίων των βουλγαρικών ομάδων και των ντόπιων αγροτικών πληθυσμών. Βλέπε τα απομνημονεύματα των Π. Παπατζανετέα και Γκόνου, τη φιλοξενία του καπετάν-Άγρα στη βίλα του Χαλίλ Μπέη ή του οπλαρχηγού Κλάπα στο κτήμα του τσιφλικά Εμίν Αγά, τις κοινές στρατιωτικές επιχειρήσεις στη λίμνη των Γιαννιτσών κλπ. Αυτό ας μη φαίνεται «παράλογο» στον αναγνώστη. Οι Τούρκοι τσιφλικάδες είχαν θορυβηθεί από τις αγροτικές εξεγέρσεις σλαβόφωνων της Μακεδονίας (βλέπε Ίλιντεν 1903) και η δράση των Ελλήνων ενόπλων βοηθούσε στη διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης.

13. Πολλοί «επιφανείς» μακεδονομάχοι ξεκίνησαν την καριέρα τους στη μακεδονική οργάνωση Ε.Μ.Ε.Ο. (με κεντρικό σύνθημα «Η Μακεδονία στους Μακεδόνες») και μετέπειτα προσχώρησαν στην ελληνική πλευρά. Μεταξύ άλλων πρόσωπα σαν τον Κώττα Χρήστου (ο οποίος ήταν σλαβόφωνος, «αδελφοποιητός» με το Βούλγαρο κομιτατζή Μήτρο Βλάχου), τον Γκόνο Γιώτα (εξάδελφος του Αποστόλ Πέτκωφ που θεωρούνταν ο φόβος και ο τρόμος των Ελλήνων –σήμερα τιμάται σαν εθνικός ήρωας στη Βουλγαρία), τα αδέρφια Λάζαρος και Τραϊανός Δογιάμας κ.ά. Ο ίδιος ο καπετάν-Άγρας σκοτώθηκε την ώρα που προσπαθούσε να προσεταιριστεί Βούλγαρους κομιτατζήδες, μία συνηθισμένη δραστηριότητα κατά τη διάρκεια του Μακεδονικού Αγώνα.

Η «ελληνοποίηση» της Μακεδονίας ολοκληρώθηκε, φυσικά, μετά από χρόνια· με τη λήξη των Βαλκανικών Πολέμων, την προσάρτηση της Θεσσαλονίκης και την ανταλλαγή των πληθυσμών με τη συνθήκη της Λωζάνης. Κατά τα χρόνια εκείνα συντελέστηκε αυτό που κάποιιοι ονομάζουν «εθνοκάθαρση», δηλαδή τη βίαιη εκδίωξη αλλοεθνών, με σκοπό την ευκολότερη αφομοίωση της περιοχής από το νικητή. Πιο συγκεκριμένα, Βούλγαροι και Τούρκοι κάτοικοι της Μακεδονίας (οι Εβραίοι θα έπρεπε να περιμένουν μέχρι και το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο) αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις εστίες τους ώστε να ακολουθήσει ο εποίκισμός από Πόντιους, Μικρασιάτες και Θρακιώτες πρόσφυγες. Όσοι σλαβόφωνοι απέμειναν εντός συνόρων αποτέλεσαν ένα διαχρονικό «αγκάθι» για το ελληνικό κράτος, που προσπάθησε να χειριστεί αυτές τις «περιοχές με ευαίσθητη πληθυσμιακή σύνθεση» και τους «με μειωμένη εθνική συνείδηση κατοίκους» τους¹⁶, μέσω της διαρκούς καταστολής που περιελάμβανε τον εξελληνισμό σλαβικών τοπωνυμίων, την απαγόρευση της γλώσσας τους και τον περιορισμό της μουσικής, των χορών και των άλλων εθίμων τους¹⁷. Η μαζική έξοδος που ακολούθησε μετά τον εμφύλιο¹⁸, η ακόλουθη δήμευση των περιουσιών τους¹⁹ και ο αποκλεισμός τους από τον ομαδικό επαναπατρισμό των πολιτικών προσφύγων του '82 είναι μερικά ακόμα γεγονότα που αποδεικνύουν πόσο «ομαλή» είναι η διαδικασία ομογενοποίησης που ακολουθεί ένα κράτος για να διασφαλίσει την εθνική συνοχή.

14. Τον Κώττα Χρήστου (που σήμερα θεωρείται πρωτοπόρος του Μακεδονικού Αγώνα και το όνομα του συναντάται σε στρατόπεδα και σε προτομές) τον έδωσε ο Γερμανός Καραβαγγέλης στους Τούρκους κατηγορώντας τον για προδοσία. Ο Γκόνος Γιώτας προδόθηκε επίσης στους Τούρκους από τον οπλαρχηγό του, Απόστολο Ματόπουλο (τον οποίο στη συνέχεια τον φυγάδευσε η ελληνική κυβέρνηση στις Η.Π.Α.). Ο οπλαρχηγός Αριστείδης Μαργαρίτης εκτελέστηκε επίσης από Έλληνες, κάτι που προκάλεσε ένα σερί αλληλοκατηγοριών ανάμεσα τους για το ποιος «έδωσε» την εντολή.

15. Από τα απομνημονεύματα του καπετάν-Βάρδα μαθαίνουμε για: επιθέσεις σε οικισμούς, ξυλοδαρμούς χωρικών, εκτελέσεις, βιασμούς γυναικών, πλιάτσικα κλπ. Ο ίδιος είχε πρωταγωνιστικό ρόλο και στη Σφαγή της Ζαγορίτσανης (νυν Βασιλειάδα).

16. Οι εκφράσεις είναι του πρώην Προέδρου της Δημοκρατίας Κωστή Στεφανόπουλου, όταν ακόμα ήταν Υπουργός Εσωτερικών στην κυβέρνηση του Κων/νου Καραμανλή.

17. Η καταστολή αυτή μπορεί να κορυφώθηκε κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του Ι. Μεταξά (με φυλακίσεις, πρόστιμα, εξορίες κλπ.), αλλά δεν περιορίστηκε σε εκείνη την περίοδο. Συνεχίστηκε μετεμφυλιακά, όπως και μετά τη Μεταπολίτευση, με συστηματική παρεμπόδιση της ελεύθερης χρήσης της σλαβομακεδονικής γλώσσας, με απαγόρευση τοπικών πανηγυριών και πολιτιστικών εκδηλώσεων από την Κ.Υ.Π. κλπ.

18. Πολλοί σλαβόφωνοι είχαν ενισχύσει τις γραμμές του Δ.Σ.Ε. κατά τον εμφύλιο πόλεμο, κάτι που οδήγησε στη μαζική έξοδο τους προς τη Γιουγκοσλαβία μετά την ήττα του '49 μπροστά στο φόβο των αντιποίνων.

19. Σύμφωνα με το Ν.Δ. 2536 του 1953, πράγμα που ίσχυε ακόμα και για σπίτια ή χωράφια που κατοικούνταν/καλλιεργούνταν από τις οικογένειες των φυγάδων.

Όλα τα παραπάνω δεν είναι μία πλήρης κριτική στις εθνικές αφηγήσεις, παρά μόνο μερικές ψηφίδες που δείχνουν πόσο «κακοφτιαγμένο» είναι αυτό μωσαϊκό που προσπαθεί να ισοπεδώσει το παρελθόν ώστε να το κατασκευάσει εκ νέου και να το σερβίρει καλογουλισμένο και έτοιμο να εκπληρώσει εθνικές φαντασιώσεις. Δεν αποκαλύψαμε κάποια «μυστικά» που είναι κρυμμένα, κάτι τέτοιο θα προϋπέθετε ότι υπάρχει μία ιστορία «πραγματική» και μία ιστορία «κατασκευασμένη», κι ο καθένας θα διάλεγε την πλευρά του ανάλογα με την πειστικότητα των επιχειρημάτων, τις «ατράνταχτες αποδείξεις», τις πρωτόλειες πηγές κλπ. κλπ. Θα αγνοούσαμε, δηλαδή, το σημαντικότερο: ότι δεν υπάρχει μία αντικειμενική ιστορία που μένει να ανακαλυφθεί και να δικαιωθεί, αλλά ότι σε κάθε στιγμή, σε κάθε ιστορικό περίοδο και σε κάθε κοινωνική συνθήκη, συγκεκριμένες ιστορικές εκδοχές έχουν πολιτική και ιδεολογική χρήση. Για τη σφυρηλάτηση μίας κάποιας ενότητας, για την ανάδειξη συγκεκριμένων στιγμών/προσώπων και την αποσιώπηση άλλων.

Ός γνωστόν, την ιστορία τη γράφουν οι νικητές, κι αυτό δε μας γεμίζει με απελπισία, αλλά μας πεισμώνει ακόμα παραπάνω να ψάχνουμε εκείνες τις αντιφάσεις που δείχνουν πόσο σαθρά οικοδομημένη είναι η «ιστορική αλήθεια».

Όσοι βρήκαν, έστω και λίγο, ενδιαφέροντα όλα τα παραπάνω ας τσακιστούν να διαβάσουν τα παρακάτω (ή ό,τι άλλο ψάξουν και βρουν) και μετά ας τσακίσουν με κακόβουλες ερωτήσεις γονείς, καθηγητές και «πατριώτες» φίλους:

Τ. Κωστόπουλος-Λ. Εμπειρικός-Δ. Λιθοξόου «Ελληνικός εθνικισμός-Μακεδονικό ζήτημα: η ιδεολογική χρήση της ιστορίας», εκδόσεις Αντισχολείο

«Τα μυστικά του βούρκου» (2 μέρη), εκδόσεις Αντισχολείο

Mark Mazower «Θεσσαλονίκη, πόλη των φαντασμάτων», εκδόσεις Αλεξάνδρεια

Τάσος Κωστόπουλος «Η απαγορευμένη γλώσσα», εκδόσεις Βιβλιόραμα

Σ.Α.Κ.Ε. «Η αλήθεια για τους Σλαβομακεδόνες»

Επίσης, μπόλικο υλικό που να ασχολείται με το ζήτημα του μακεδονικού και την έννοια του έθνους θα βρείτε στα επόμενα sites:

Lithoksou.net (site του ιστορικού Δημήτρη Λιθοξόου που έχει γράψει πολλά βιβλία και άρθρα με ειδικευση στο μακεδονικό)

Theseis.com (τριμηναία μαρξιστική επιθεώρηση. Ψάξτε τα πολύ αξιολογα κείμενα που υπάρχουν σχετικά με το ζήτημα του έθνους, αλλά και της Μακεδονίας)

Iospres.gr (παλιά ιστοσελίδα της δημοσιογραφικής ομάδας Ιός. Πατήστε στην αναζήτηση «Μακεδονία» και όρεξη να 'χετε να διαβάσετε)

Τέλος, υπάρχει πάντα και η δανειστική βιβλιοθήκη της κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ με μπόλικά βιβλία (κάποια εξαντλημένα που δεν θα τα βρείτε αλλού! Τρεχάτε!), περιοδικά και κείμενα που αμφισβητούν ό,τι μάθαμε σαν μαθητές.

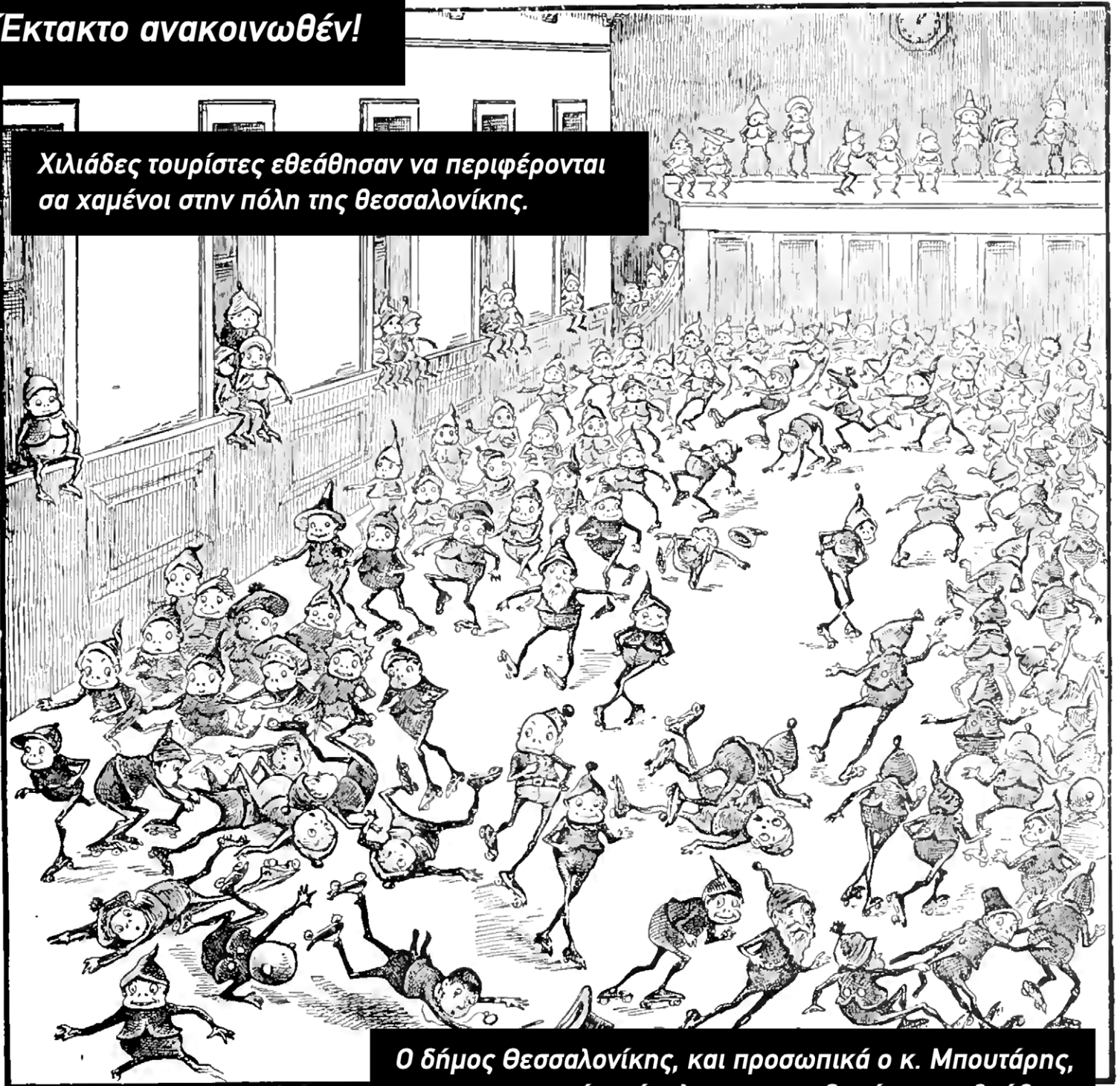
Μια ιστορία για « «χαμένα ονόματα/σύμβολα», «χαμένους τουρίστες», και...χαλβάδες!
Ή αλλιώς... όταν ακόμα και η τρολιά τρέφει εθνικισμούς.

«Θα είναι σαν να είναι μία αλλά δε θα είναι. Θα είναι σαν να είστε στη Μακεδονία και θα είναι σαν να μην είστε»

Γέρων Μπουτάρης,
Ο Αγιωργίτης

Έκτακτο ανακοινωθέν!

**Χιλιάδες τουρίστες εθεάθησαν να περιφέρονται
σα χαμένοι στην πόλη της Θεσσαλονίκης.**

**Ο δήμος Θεσσαλονίκης, και προσωπικά ο κ. Μπουτάρης,
κάνει έκκληση στους δημότες για βοήθεια.**

«Παρακαλείσθε, όπου τους βρείτε, να τους σκουντάτε ελαφρά και με καθαρή φωνή να τους ενημερώνετε ότι δεν βρίσκονται στα Σκόπια, όπως νομίζουν, αλλά στη Μακεδονία. Καλά κατέβηκαν!»

Θα μπορούσε να είναι σκετσάκι των Monty Python. Όμως όχι. Αν και (ελαφρώς) παραποιημένη, είναι άλλη μία δήλωση του δημάρχου αυτής της πόλης.*

Με αφορμή, λοιπόν, το ζήτημα της ονομασίας της Μακεδονίας και στο απόηχο του συλλαλητηρίου σπεύδει και αυτός με τη σειρά του να τσιγγλίσει λίγο ακόμα τα πατριωτικά αισθήματα αυτής της πόλης -η αλήθεια είναι με ένα πιο ιντελεκτουέλ business rlan τόνο στη συγκεκριμένη περίπτωση- θέτοντας το ερώτημα του αν πρέπει ή όχι να κρατηθεί το όνομα «Μακεδονία» στο αεροδρόμιο και τα ΚΤΕΛ γιατί μπερδεύονται οι τουρίστες!

Η δήλωση αυτή συμπυκνώνει όλη την τέχνη της επιχειρηματικότητας. Γιατί η αναφορά στο όνομα «Μακεδονία», δεν χρειάζεται πάντα να ξεχειλίζει από πατριωτικές φανφάρες και ονειρώξεις εθνικής υπερηφάνειας. Λίγη δόση αλεγρίας μαζί με μια υποβόσκουσα «υπόσχεση για ανάπτυξη» φαίνεται να χρειάζονται, με τη σειρά τους, για να δέσει το γλυκό. Ιστοριοποιώντας τα εδάφη σου και εδαφικοποιώντας την ιστορία σου δεν πρέπει να την δείξει και κάπου; Μα φυσικά στους τουρίστες!

Δεν πιστέψαμε ποτέ ότι ο δήμαρχος είναι ενάντια στα εθνικά συμφέροντα, αλλά ως γνήσιος επιχειρηματίας, ξέρει πώς να κυνηγάει το χρήμα και πώς να κάνει την πόλη «του» ανταγωνιστική και ελκυστική στους επισκέπτες της. Γνωρίζει πολύ καλά πως μια «πόλη των βαλκανίων», όπως οραματίζεται να γίνει η Θεσσαλονίκη, δεν μπορεί στο ένα πόδι να φορά συνεχώς τσαρούχι. Πρέπει να δοκιμάσει και κάνα prada στο άλλο. Γιατί καλή η φολκlor αισθητική των γαλονόλευκων και τον μεγαλέκων με στρας αλλά δεν φτάνει μόνο αυτό. Γιατί το κεφάλαιο έχει τη δικιά του «αισθητική». Μια αισθητική, εξευγενισμού, ενσωμάτωσης και φυσικά κερφοφορίας.

Και κάπως έτσι μπαίνει στο παιχνίδι μια «νέα» πόλη. Μια πόλη εύκολη, ακίνδυνη, μη «επιρρεπής» σε συγκρούσεις (μεταφορικά και κυριολεκτικά) και προσβάσιμη σε όλους (πολίτες και τουρίστες). Να χωράνε όλοι και όλες κάτω από ένα δημοκρατικό μανδύα. Μία πόλη που ξέρει να χορεύει στους ρυθμούς του κεφαλαίου.

Κινητήριος μοχλός αυτής διαδικασίας η εξυγίανση του παρελθόντος της πόλης. Είτε μέσω της καταστολής, είτε μέσω της ενσωμάτωσης.

Και ο δήμαρχος αυτής της πόλης ξέρει καλά αυτό το παιχνίδι. Γνωρίζει πως το παρελθόν της πόλης όταν αναδύεται, ανακυκλώνεται με όρους μη επιθετικούς προς το κεφαλαίο αποτελεί την κότα που κάνει τα χρυσά αυγά. Η ανασύσταση της μνήμης λειτουργεί τόσο ως εμπορικό προϊόν, όσο και ως τουριστική ατραξιόν.

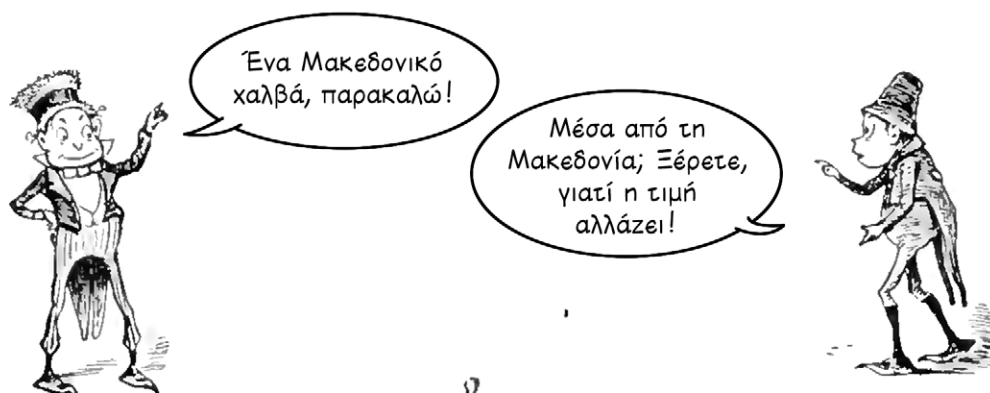

*Στο σημείο αυτό, να αναφέρουμε ότι σκοπός του κειμένου δεν είναι μια προσωποκεντρική κριτική στον ίδιο τον Μπουτάρη. Κάτι τέτοιο ουδέποτε μας ενδιέφερε. Ο Μπουτάρης και ο κάθε Μπουτάρης είναι κομμάτι ενός γενικότερου συνόλου. Και αυτό δεν είναι άλλο από το ίδιο το κεφάλαιο. Επομένως η κριτική μας στοχεύει σε αυτή τη σχέση κεφάλαιο. Στο πως διαχειρίζεται και ανακυκλώνεται η ιστορική μνήμη αυτή της πόλης, πως εμπορευματοποιείται και γίνεται «δουλευαστικό» πακέτο διακοπών για τουρίστες και μη.

Τη στιγμή που διαφημίζει το Μουσείο του Ολοκαυτώματος και διοργανώνει, φορώντας εβραϊκό κιτά, εκδηλώσεις και πορείες μνήμης για τους εβραίους της πόλης, την ίδια στιγμή αναφέρεται στον εμπρησμό μια κατάληψης ως μια κόντρα μεταξύ οπαδών που απλά τυχαίνουν διαφορετικών πολιτικών καταβολών. Τη στιγμή που κυνηγάει τις εργάτριες του σεξ στη Γιαννιτσών, την ίδια στιγμή φαντασιώνεται red lights στην είσοδο της πόλης προς τέρψιν των ανδρών επισκεπτών της. Τη στιγμή που προωθεί την πολυπολιτισμικότητα της πόλης, την ίδια στιγμή κυνηγάει μετανάστες μικροπωλητές.

Η μνήμη της πόλης εξευγενίζεται και γίνεται ρομαντικό πακέτο διακοπών -ποιος μπορεί εξάλλου να απολαύσει την ρομαντική του βόλτα του όταν δίπλα του περνάνε πορείες ή ακόμα χειρότερο όταν στοιβάζονται μετανάστες γύρω του-, γίνεται προορισμός για weekend city breaks, με βασική προϋπόθεση βέβαια ή αγορά να παραμένει ανοιχτή και τις Κυριακές, γίνεται προορισμός μνήμης άλλων πιο «ακίνδυνων» ξένων.

Και μέσα σε όλα αυτά έχουμε και την ονομασία προέλευση του χαλβά! Να χάσουμε και τον χαλβά; Ε...αυτό παραπάει! Όχι τίποτε άλλο έρχονται και τα κούλουμα. Άντε να παραγγείλεις χαλβά τώρα.

Και για να τελειώνουμε με αυτή την ιστορία...

Για εμάς, το όνομα δεν έχει καμία σημασία.

Δε δίνουμε δεκάρα για τους εθνικούς μύθους, τους ένδοξους προγόνους, τα σύμβολα και τους τάφους που βγαίνουν από τη «μακεδονική γη» και γίνονται «αδιάψευστοι» μάρτυρες αποδεικνύοντας την «ελληνικότητα» της Μακεδονίας.

Είτε αυτό μπαίνει σε ταμπέλες αεροδρομίου,

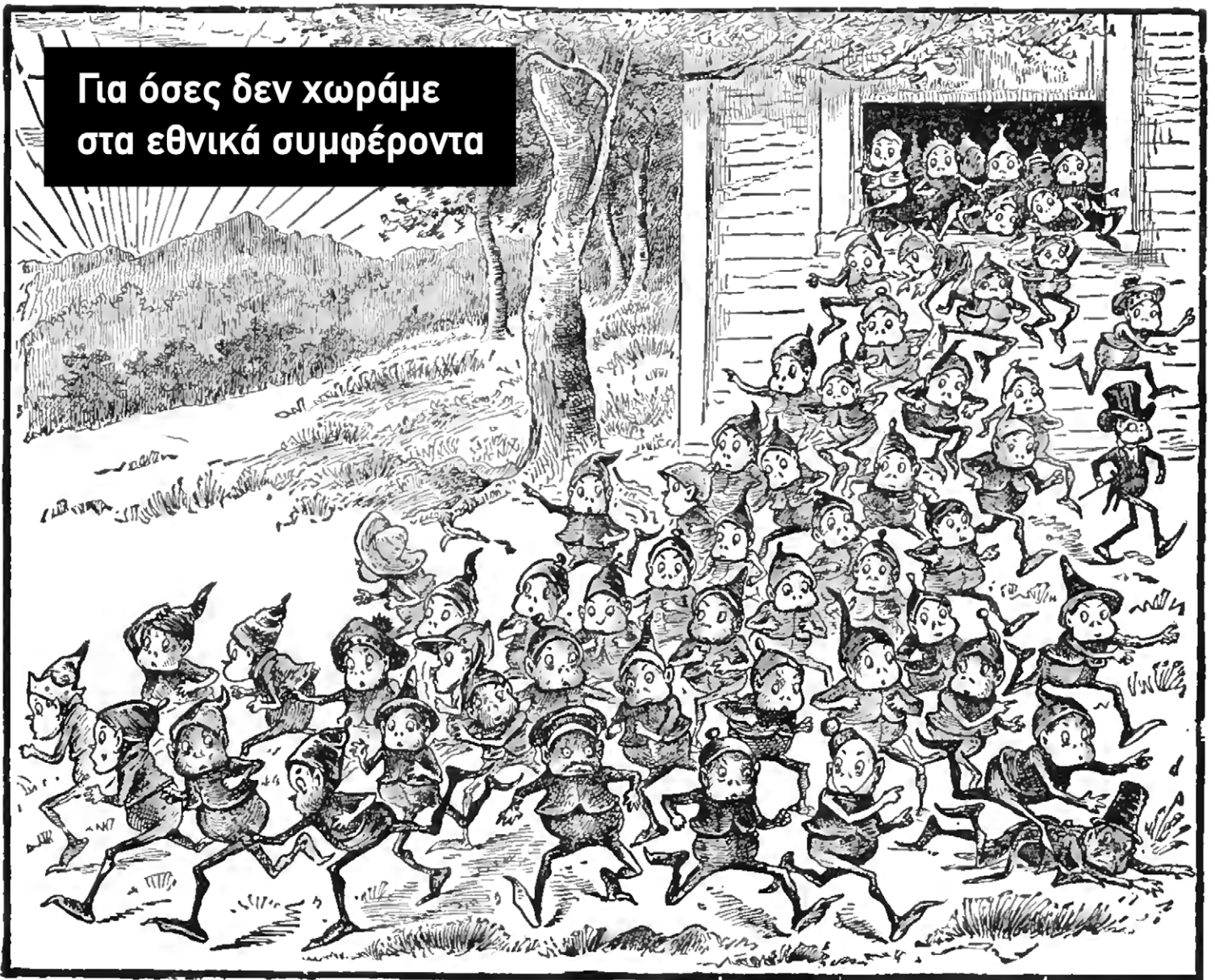
είτε σε περιτυλίγματα χαλβάδων,

είτε στις πιο πατριωτικές ονειρώξεις.

Μπροστά στις εθνικές αφηγήσεις επιλέγουμε να μην βλέπουμε τους εαυτούς μας στην ιστορία των κατακτητών αλλά στην ιστορία όσων αγωνίζονται ενάντια στο υπάρχον, όσων περισσεύουν ή όσων αποκρύφθηκαν από την επίσημη ιστορία.

Υ.Γ. Λες κάποτε οι αρχαιολόγοι να ανακαλύψουν τάφους με το σύμβολο του χαλβά επάνω τους? Τουλάχιστον τότε θα λέμε ότι είχαμε χιούμορ σε αυτή την πόλη!

Για όσες δεν χωράμε στα εθνικά συμφέροντα

Στην πραγματικότητα το δίλημμα του ονόματος μας αφήνει παγερά αδιάφορους. Γιατί όλοι εμείς που πουλάμε το πιο ιδιαίτερο εμπόρευμα για να ζήσουμε, την εργασιακή μας δύναμη, όλες εμείς που θέλουμε να στεκόμαστε ενάντια σε κάθε εθνικισμό, όλοι εμείς που ασφυκτούμε μπροστά στις παγιωμένες και καθηλωμένες ταυτότητες, δεν έχουμε κανένα λόγο να συνταχθούμε πίσω από το εθνικό συμφέρον είτε αυτό εκφράζεται μέσω της υπεράσπισης της ελληνικότητας της Μακεδονίας, είτε μέσω των διακρατικών σχεδίων που διαμορφώνουν την εξωτερική πολιτική στα εθνικά ζητήματα. Ταυτόχρονα, αντικρίζοντας την επιχειρηματική αντιμετώπιση του δημάρχου που δηλώνει ότι κατανοεί “τον πόνο των ανθρώπων αυτής της πόλης” προκειμένου να μετατρέψει τις θαμμένες ιστορίες τους σε μουσεία, μνημεία και εμπορικά κέντρα και τους αγώνες σε στάχτη, για χάρη της κυκλοφορίας του κεφαλαίου, γεμίζουμε με θυμό. Καθώς γνωρίζουμε ότι τα φαντάσματα όλων των πληθυσμών που εξοντώθηκαν ή εκδιώχθηκαν από αυτή την πόλη, δεν μπορούν να ξεοριστούν απλά με δημιουργία τουριστικών προγραμμάτων για τους απόγονους όλων όσων είχαν διωχθεί. Γιατί γνωρίζουμε ότι κάθε αναδιαμόρφωση της δημοκρατίας, πάντα θα γεννάει νέους απόκληρους. Η σύγχρονη συζήτηση για το “μακεδονικό” θεωρούμε ότι εμπεριέχει δύο φαινομενικά αντίθετες οπτικές που ισχυρίζονται, αμφότερες, ότι δρουν με βάση το εθνικό συμφέρον, εκφράζοντας δύο διαφορετικές εκφάνσεις ενός εθνικιστικού λόγου.

Γενικότερα οι εθνικισμοί άλλοτε συγκρούονται εμφανώς, αλέθοντας τα σώματα του εργατικού δυναμικού στη μηχανή του πολέμου, και άλλοτε στρέφονται προς στρατιωτικές και οικονομικές συνεργασίες. Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε όμως, ότι πριν από 25 χρόνια, το 1992, το ζήτημα του ονόματος της γειτονικής χώρας είχε λειτουργήσει ιδεολογικά ως ένα ζήτημα διαμόρφωσης και εμπέδωσης της εθνικής συνείδησης. Μία συνείδησης που προσπαθούσε να ξεγράψει κάθε ανάμνηση απ’ το πολύγλωσσο μωσαϊκό των αντιστάσεων που ανά καιρούς είχαν ανθίσει στην ευρύτερη περιοχή της Μακεδονίας. Μίας εθνικής αφήγησης που στρεφόταν εχθρικά προς κάθε τι το διαφορετικό, αποκρύπτοντας όλο τον πλούτο των κοινωνικών και ταξικών αγώνων. Απέναντι στην επίσημη απαίτηση για λήθη, προσδοκούμε στο να δημιουργήσουμε τη δική μας συλλογική μνήμη που στρέφεται στις καθημερινές στιγμές, στους ανθρώπους, στους αγώνες που δόθηκαν και σε αυτούς που θα βρεθούμε.

Να στρέψουμε το βλέμμα μακριά από την κυρίαρχη αφήγηση που αναζητά εθνικά σύμβολα και βασιλιάδες, διεκδικεί ονόματα και γενέτειρες αυτοκρατόρων που ερμηνεύει το παρελθόν κατά το δοκούν και ψάχνει συνέχειες και γραμμικότητες, που πετυχαίνει την εθνική ομοιογένεια με εκκαθαρίσεις και διωγμούς και καταστρέφει από τον αστικό ιστό οτιδήποτε θυμίζει το διαφορετικό, που αποκρύπτει τις ιστορίες όλων όσων δεν χωράνε και όλων όσων αγωνίζονται.

Να στρέψουμε το βλέμμα μακριά από τις αντιλήψεις που περιγράφουν την ιστορία ως αποτέλεσμα των κρατικών κινήσεων και μόνο. Να στρέψουμε το βλέμμα μακριά απ τις αφηγήσεις που τείνουν να επεξηγούν την ιστορία μόνο μέσω της ιδεολογίας, αγνοώντας τις υλικές συνθήκες που διαμορφώνουν την εκάστοτε κοινωνική συνθήκη. Ο κινητήρας της ιστορίας για εμάς, συνεχίζει να είναι ο κοινωνικός ανταγωνισμός, η ταξική πάλη που ξεφυτρώνει με χίλια διαφορετικά πρόσωπα μέσα απ' τους καθημερινούς ανθρώπους. Άλλωστε πρέπει να θυμόμαστε ότι σε κάθε εποχή, η βαρβαρότητα συμβαδίζει διαλεκτικά με εκείνες τις στιγμές που ξεπηδούν οι χειραφετικές αρνήσεις. Το να θυμόμαστε μόνο τις στιγμές της βαρβαρότητας είναι σαν αναζητάμε μόνο στιγμές δικαίωσης για την αποτυχία της πραγμάτωσης της ανθρώπινης κοινότητας.

Θέλουμε λοιπόν, να αντλούμε τη μνήμη μας, από τις στιγμές εκείνων των αρνήσεων, που έστω και λίγο βοήθησαν στο να αμφισβητηθούν τα δεδομένα της εκάστοτε εποχής, αυτά που παρουσιάζονταν ως αναπόφευκτα και φυσικά. Τις στιγμές που υπήρξε συνάντηση και σύνθεση, πριν επέλθει η διαφορά που επιβεβαιώθηκε από την ανάπτυξη του ελληνικού κεφαλαίου μέσω της κατασκευής της ελληνικής Θεσσαλονίκης και τις στιγμές που έβαλαν μπροστά τις καθημερινές ανάγκες των ανθρώπων ή έστω προκάλεσαν ένα μικρό φρενάρισμα στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση.

Στην πολυεθνική Φεντερασιόν που ανάγκαζε την μυστική αστυνομία του τότε, να δηλώνει ότι "Ουδεμία χωριστή ενέργεια γίνεται μεταξύ κομμουνιστών Εβραίων, Αρμένιων, Τούρκων, Γάλλων, Βούλγαρων, Ελλήνων, από κοινού εργάζονται δια τον σκοπόν" και στους διεθνιστές προλετάριους που διαδήλωσαν αλληλέγγυοι στους Εβραίους, την επόμενη μέρα μετά τον εμπρησμό της φτωχικής συνοικίας του Κάμπελ, το 1931. Στους εργάτες και στις εργάτριες που εξεγέρθηκαν το Μάη του 1936 ενάντια στις σταλινικές προστάγες για λήξη της απεργίας και στις υφάντρες-εργάτριες της Υφανेत που απήργησαν το 1963 (φτάνοντας μέχρι και στην απεργία πείνας). Στους αυτόνομους εργατικούς και φοιτητικούς αγώνες του '70 και τα μικρά οδοφράγματα στο χρόνο που έστησαν οι φοιτητές/τριες μέσω των καταλήψεων του 2006-7. Στους Νιγηριανούς και στις αλληλέγγυες που επιτέθηκαν στα ματ μετά το θάνατο του μετανάστη μικροπωλητή, Τόνυ Ονούα, το 2007, και στο πολυεθνικό νεαρό προλεταριάτο που συμμετείχε στον επίμονο Δεκέμβρη του 2008. Στην απεργία πείνας των 300 μεταναστών-εργατών το 2011 που διεκδίκησαν το να μπορούν να είναι ορατοί μαζί με τους αλληλέγγυους. Στις πορείες που διεκδικήθηκε ο δημόσιος χώρος για όλες και όλους που δεν χωράνε στα κανονιστικά δίπολα. Στους μετανάστες, που το 2017 έκαναν κατάληψη στο camp του Ωραιόκαστρου, που δεν δέχτηκαν να εγκαταλείψουν τους φίλους τους και αντιστάθηκαν προκειμένου να μην σταλθούν απλά σε μία καινούργια φυλακή. Σε όλες τις στιγμές που προέκυψαν νέες αρνήσεις και διαρήχθηκαν κάποιες βεβαιότητες. Ξέρουμε ότι όλες αυτές οι στιγμές είναι απλά εκλάμψεις άμα δεν τις δούμε στα ιστορικά τους πλαίσια. Ξέρουμε ότι το να φτιάξουμε καινούργιους ήρωες, δεν μπορεί παρά να οδηγεί σε καινούργια βάρβαρα. Παρόλα αυτά θέλουμε να αναζητήσουμε λίγες στιγμές αβεβαιότητας στους "αλλοαίματους" προγόνους μας. Στις ήττες τους που ήταν νίκες, και στις νίκες που κατέληξαν οι χειρότερες ήττες. Και αφού τα κάνουμε όλα αυτά ας θάψουμε τους νεκρούς μας, για να χαράξουμε πορεία απάνω στους χάρτες που δεν έχουν γραφτεί ακόμα. Για να θάψουμε την εθνική ταυτότητα στο χώμα που αρχίζουν να ξεφυτρώνουν οι αγώνες μας.

Να αρνηθούμε τη θαλιπαρή του έθνους

Γιατί είναι "η αγάπη για την πατρίδα" που κάνει αφεντικά κι εργάτες να βρεθούν κάτω από κοινές σημαίες στον λευκό πύργο και στο σύνταγμα, είναι "το εθνικό συμφέρον" που αποκρύπτει τις ταξικές και κοινωνικές αντιθέσεις εντός της κάθε χώρας, είναι το "να σώσουμε την χώρα μας" και εν τέλει η πίστη ότι μας συνδέει "κοινή μοίρα επειδή είμαστε έλληνες" που δίνει την δυνατότητα σε κράτος και κεφάλαιο, να οργανώσουν και να πραγματοποιήσουν την όλο και πιο βίαιη υποτίμηση των ζωνών μας.

Η ονομασία μας αφήνει παγερά αδιάφορες

Κανένας εθνικισμός δεν αναπύχθηκε ποτέ μόνος του, σε ένα κενό αέρος, αλλιά πάντα απέναντι και παράλληλα με άλλους εθνικισμούς. Μαζί με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες από άλλες χώρες λοιπόν, στεκόμαστε ενάντια σε κάθε εθνικισμό, και εδώ και παντού. Και στεκόμαστε απέναντι σε όλα τα πρόσωπα του εθνικισμού. Σε αυτό που ανεμίζει ελληνικές σημαίες σε πλτατείες και μπαλκόνια, που στήνει εθνικά πανηγύρια, που σπέρνει το μίσος προς οτιδήποτε διαφορετικό, που επιτίθεται σε κινηματικούς χώρους, που αναζητά εθνικά σύμβολα και βασιλιάδες, που διεκδικεί ονόματα και γενέτειρες αυτοκρατόρων, που ερμηνεύει το παρελθόν κατά το δοκούν και ψάχνει συνέχειες και γραμμικότητες, που πετυχαίνει την εθνική ομοιογένεια με εκκαθαρίσεις και διωγμούς. Αλλιά και σ' αυτό που προτάσσει κρατικές συμμαχίες, που μιλάει για εθνική ανάπτυξη, που πουλιάει πολυπολιτισμικότητα για να στήσει business στις πλάτες μας, που θέλει να κάνει τη βία εναντίον των καταπιεσμένων τουριστική ατραξιόν.

Η μνήμη των αγώνων μας ασφυκτιά στις εθνικές αφηγήσεις

Γι' αυτό και οργανώνουμε από κοινού την αλληλεγγύη μεταξύ των εκμεταλλευομένων πέρα από εθνικά σύνορα, αγωνιζόμαστε μαζί ενάντια στους αποκλεισμούς και τους διαχωρισμούς που μας επβάλλονται, συναντιόμαστε και προτάσσουμε τις κοινότητες αγώνα απέναντι στην κοινότητα του έθνους, αναγνωρίζουμε τις χειρονομίες αντίστασης στην καθημερινότητα όσων αγωνίστηκαν απέναντι στην υποτίμηση των ζωνών τους, **ως την συλλογική μας μνήμη και τη μόνη μας πατρίδα.**

Παρασκευή 3 Μαρτίου

Anti-nation Live

Millions of Dead Tourists / Skállhal / ΠΑΚΑ ΠΑΚΑ / + dj set

22:00 Φάμπρικα Υφανέτ

Τρίτη 6 Μαρτίου

Αντιεθνικιστική πορεία γειτονιάς

18:00 Πλτατεία Αγ. Θεράποντα (Τούμπα)

Σάββατο 10 Μαρτίου

ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ

12:00 Καμάρα

yfanet.espivblogs.net/